νε ἀσυγκίνητους τοὺς διαφόρους νέους.

Τὴ νύχτα ἐκείνη, μετὰ τὴν πρώτη κοσμικὴ ἐμφάνισί της, ἡ Ντρουσίλλα ἔκλαψε μὲ τὴν καρδιά της, μόλις βρέθηκε στὴ μοναξιὰ τῆς κάμαρής της. Νοσταλγησε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν οἰκογένειά της, τὴ μητέρα της καὶ τ' ἀδέλφια της, πού, χάρις σ' αὐτήν, ζοῦσαν σήμερα ἀνεξάρτητοι στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι τους. Σκέφθηκε νὰ φύγη, νὰ πάη κοντά τους. Κατόπιν ὅμως ἀντελήφθη πὼς ἡ ἀναχώρησίς της θὰ ἔμοιαζε μὲ φυγή. "Οχι! Αὐτὸ δὲν θᾶταν ἀντάξιο τοῦ χαρακτῆρος της! 'Αργότερα ἴσως!... Κι' ἡ Ντρουσίλλα ἀντ' αὐτοῦ, παρήγγειλε νέες τουαλέττες καὶ δεχόταν τὶς προσκλήσεις τῆς Μόλλυ Φρῆμαν.

—Μελέτησε πρῶτα τὸ ἔδαφος! συνήθιζε νὰ τῆς λέη ὁ γέρο Φρῆμαν. Μὴ κάνεις τίποτε, ἂν δὲν βεβαιωθῆς πρῶτα ποῦ στέκεις καὶ σὲ τί ἔδαφος πατοῦν οἱ ἄλλοι!

Κι' ἡ Ντρουσίλλα, ἀκολουθῶντας τὴ συμβουλὴ αὐτή, ἔπαψε νὰ προσπαθῆ νὰ φαίνεται εὐχάριστος κι' ὁμιλητική! Περιωρίστηκε νὰ παρατηρῆ τοὺς ἄλλους. Μὲ τὸ νέο αὐτὸ φέρσιμό της διδάχτηκε πολλά, κι' οἱ νέοι γνώριμοί της στὴν ἀρχὴ τὴν περιστοίχιζαν μὲ περιέργεια, κατόπιν μὲ ἔκπληξι καὶ τέλος ἄρχισαν νὰ ἐνδιαφέρωνται γι' αὐτήν...

Περισσότερο ἀπ' ὅλους ἐνδιαφερόταν ὁ Τόμμυ Οὐάρεν. Αὐτὸς δὲν ἤταν μαθημένος νὰ τοῦ ἀντιστέκωνται ἡ γυναῖκες, γιὰ τὶς ὁποῖες τὰ πλούτη του κ' ἡ κοινωνικὴ θέσις του ἤταν ὅ,τι ἀπαιτοῦσε ἡ φιλοδοξία τους. Γι' αὐτὸ πέρασμωσε μπροστὰ στὴν ἀδιαφορία τῆς Ντρουσίλλας καὶ ζήτησε νὰ μάθη περισσότερα γι' αὐτήν. Κι' ἕνα βράδυ, ποὺ βρισκόταν πάλι δίπλα της στὸ τραπέζι, τὴν προσκάλεσε νὰ πάη μαζύ του τὴν ἑπομένη στὸ θέατρο.

Ἡ νέα δέχτηκε μ' εὐχαρίστησι, κι' ἐπειδὴ ὁ Τόμμυ μίλησε κάπως δυνατά, ὅλοι οἱ συνδαιτημόνες ἄκουσαν τὴν πρόσκλησί του.

Τὸ ἄλλο βράδυ πράγματι, ἡ Ντρουσίλλα πῆγε μὲ τὸν Τόμμυ Οὐάρεν στὸ θέατρο.

Ἀπὸ τότε, συχνὰ ὁ Κάρτερ ἢ κάποιος ἄλλος τῆς παρέας τους, τύχαινε νὰ συναντήσουν τὴ Ντρουσίλλα μὲ τὸν Τόμμυ Οὐάρεν. Ἡ νέα ἐξακολουθοῦσε νὰ πηγαίνη τακτικὰ στὸ Γραφεῖο, μὰ σιγὰ-σιγὰ παρέδιδε τὴν ἐργασία στὸν Κάρτερ. Εἶχε ἀποφασίσει ν' ἀποσυρθῆ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν οἰκογένειά της. Τέλος μιὰ μέρα ὁ νέος τὸ κατάλαβε αὐτὸ καὶ τῆς εἶπε μὲ παράπονο:

—Μὲ τὰ σωστά σου σκέπτεσαι νὰ μὲ ἐγκαταλείψης, Ντρούς;

—Ναί, Κάρτερ, κουράστηκα! Δὲν μπορῶ νὰ ἐργάζωμαι παντοτεινά! Ἔχω κι' ἐγὼ δικαιώματα...

—Θέλεις νὰ πῆς, Ντρούς, πὼς κουράστηκες νὰ συνεργάζεσαι μαζύ σου; Ἡ μήπως... πές μου τὴν ἀλήθεια, Ντρούς, ἀγαπᾶς κάποιον, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια, Κάρτερ! Ναί! Ἀγαπῶ... κάποιον!...

—Τότε, δὲν μπορῶ νὰ ἐπιμείνω περισσότερο. Ὁπωσδήποτε, ἐλπίζω νὰ μείνης κοντά μου ὅσο μπορεῖς περισσότερο.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Κάρτερ δὲν τῆς μιλοῦσε, παρὰ γιὰ δουλειές. Τῆς φερόταν μ' εὐγένεια καὶ μὲ κάποια ψυχρότητα. Ὁ νέος ἐργαζόταν ἐντατικά, εἶχε ἀναλάβει τὴ διεύθυνσι τοῦ Γραφείου κι' ἤταν φανερὸ πὼς ἡ παρουσία τῆς Ντρουσίλλας δὲν τοῦ ἦταν πειὰ ἀπαραίτητη. Κι' ἡ νέα τώρα μετάνοιωνε πικρά, γιατί, παίζοντας τὸ τελευταῖο της ἀτού, εἶχε χάσει τὸ παιχνίδι. Ὡστόσο, θυμόταν τὰ λόγια τοῦ γέρο Φρῆμαν: «Ὅταν κερδίσης, κέρδισες, μὰ ὅταν χάσης, πρέπει νὰ ξαναρχίσης ἀπὸ τὴν ἀρχή!» Σ' αὐτὴ τὴν περίστασι ὅμως δὲν ἤταν δυνατὸν νὰ ξαναρχίσῃ!..

Εἶχε φθάσει ἡ τελευταία μέρα τῆς παραμονῆς της στὸ Γραφεῖα Φρῆμαν. Οἱ ὑπάλληλοι εἶχαν φύγει πειά. Ὁ Κάρτερ εἶχε εἰδοποιήσει πὼς ἐπειδὴ εἶχε συνέντευξι μὲ τοὺς δικηγόρους τῶν Ροῦμσον, δὲν θὰ πήγαινε τὸ ἀπόγευμα στὸ Γραφεῖο.

Μὲ ἀργὲς κινήσεις ἡ Ντρουσίλλα τακτοποίησε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ γραφεῖο της.—Ποιὸς ξέρει, σκεπτόταν μελαγχολικά, ποιὸς θὰ περνῆ τὴ θέσι της!... Μονομιᾶς ὅλος ὁ συγκεντρωμένος πόνος τῆς καρδιᾶς της ξέσπασε! Ἔγειρε τὸ κεφάλι της ἀπάνω στὸ γραφεῖο καὶ ἔκλαψε μὲ λυγμούς. Οὔτε ἡ ἴδια δὲν ἤξερε πόση ὥρα ἔμεινε ἔτσι. Κι' οὔτε ἄκουσε τὴν πόρτα ποὺ ἀνοιξε πίσω της. Ἡ ἀγαπημένη φωνὴ τοῦ Κάρτερ τὴν ἔκανε νὰ σηκώση τὸ κεφάλι της.

—Νόμιζα πὼς ἔφυγες, Ντρούς, εἶπε ὁ νέος. κι' ἤθελα νὰ ἰδῶ ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ γραφεῖο σου προτοῦ καθήσει ἄλλος στὴ θέσι σου! Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ πῶ πόσο μὲ λυπεῖ ἡ ἀναχώρησίς σου, γιὰ νὰ μὴ θολώσω τὴν εὐτυχία σου...

—Μὲ νόμιζες λοιπὸν εὐτυχισμένη, Κάρτερ; ρώτησε ἡ νέα μὲ βουρκωμένα μάτια.

—Μά, βέβαια! Μόνη σου εἶπες πὼς κουράστηκες κι' ὅτι.. ἀγαπᾶς... τὸν Τόμμυ!...

Πάλι τὰ λόγια τοῦ γέροΦρῆμαν ἤρθαν στὸ νοῦ τῆς νέας: «Ὅταν ;ξαντλήσης ὅλα τὰ μέσα, ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα! Ὁμολόγησε τὴν ἀλήθεια. Ἴσως ἐπιτύχης!»

—Κάρτερ, εἶπε ἡ νέα μὲ σταθερὰ φωνή. Δὲν σοῦ εἶπα πὼς ἀγαποῦσα τὸν Τόμμυ, εἶπα πὼς ἀγαπῶ κάποιον κι' ὁ κάποιος αὐτός... εἶσαι ἐσύ!.. Θέλησα νὰ τραβηχθῶ, γιατὶ ἤξερα πὼς θὰ προτιμοῦσες τὴ Τζόου...

—Μά, ἀγαπημένη μου! εἶπε ὁ νέος τρυφερά, δὲν σοῦ εἶπα πὼς μονάχα κοντά σου νοιώθω χαρὰ καὶ θάρρος; Δὲν κατάλαβες πὼς δὲν μ' ἀρέσει, τώρα μάλιστα ποὺ συνήθισα νὰ ἐργάζωμαι, αὐτὴ ἡ ζωὴ τοῦ γλεντιοῦ, ποὺ μοιάζει μὲ πυροτεχνήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν μένει στὸ τέλος, παρὰ λίγη στάχτη!.. Πές μου, Ντρούς, πὼς δὲν θὰ μ' ἀφήσης, πὼς θὰ μείνης παντοτεινὴ συνεργάτις μου κι' ἀγαπημένη γυναῖκα μου!...

—Ναί, Κάρτερ! ἀπάντησε ἡ νέα μὲ συγκίνησι. Ἤμουν καὶ θὰ μείνω παντοτεινὰ δική σου!...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ πρώτη βιβλιοθήκη τοῦ κόσμου ἱδρύθηκε στὴ Μέμφιδα, ἀπὸ ἕνα τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου. Ἡ περιφημότερη ὅμως βιβλιοθήκη τῆς ἀρχαιότητος ἦταν ἡ βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξανδρείας.

Τὶς πρῶτες βιβλιοθῆκες τῶν Ἑβραίων τὶς ἀποτελοῦσαν τὰ ἱερὰ βιβλία τους, ποὺ τὰ φύλαγαν στοὺς ναούς τους, καὶ τὰ δημόσια ἀρχεῖα, τὰ ὁποῖα κρατοῦσαν ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια.

Ἡ πιὸ ἀξιόλογη βιβλιοθήκη τῶν Περσῶν ἦταν ἡ βασιλικὴ βιβλιοθήκη τῶν Σούσων.

Στὴν Ἀσσυρία πάλιν, ὁ βασιλεὺς Σαρδανάπαλος ἵδρυσε (στὰ 650 π.Χ.), τὴ βιβλιοθήκη τῆς Νινευῆ, στὰ ἐρείπια τῆς ὁποίας βρέθηκαν πολλὲς χιλιάδες πλάκες, γραμμένες μὲ σφηνοειδῆ γραφή. Ἀπὸ τὶς πλάκες αὐτὲς ἔχει τὸ Βρεττανικὸ Μουσεῖο περισσότερες ἀπὸ 30.000.

Ἡ πρώτη βιβλιοθήκη τῆς Ρώμης ἦταν ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Αἰμιλίου Παύλου, τὴν ὁποία εἶχε φέρει στὴ Ρώμη ὡς πολεμικὸ λάφυρο. Ἐπίσης καὶ ὁ Λούκουλος εἶχε μεταφέρει στὴ Ρώμη πολλὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶχε λαφυραγωγήσει ἀπὸ διάφορες πόλεις. Εἶχε καταρτίσει δὲ μὲ αὐτὰ μιὰ λαμπρότατη βιβλιοθήκη. Ἀλλὰ ἡ πρώτη δημόσια βιβλιοθήκη τῆς Ρώμης συστήθηκε ἀπὸ τὸν Αὔγουστο. Ἔπειτα οἱ διάδοχοί του, καὶ μάλιστα ὁ Δομιτιανός, ἐπλούτισαν τὶς δημόσιες βιβλιοθήκες τῆς Ρώμης. Ἀλλὰ ἡ φωτιὰ τοῦ Νέρωνος κατέστρεψε, δυστυχῶς, τὶς περισσότερες Ρωμαϊκὲς βιβλιοθῆκες, κι' ἔτσι χάθηκαν πολλὰ σπουδαιότατα ἔργα.

Μετὰ τὴν πτῶσι τῆς Ρώμης, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἵδρυσε στὸ Βυζάντιο μιὰ θαυμάσια βιβλιοθήκη, τὴν ὁποία ἐπλούτισαν ὁ Ἰουλιανὸς καὶ ὁ Θεοδόσιος ὁ νεώτερος. Ἀπὸ τὸν δέκατο τέταρτο αἰῶνα τέλος, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως, ἄρχισαν νὰ ἱδρύωνται ἡ βιβλιοθῆκες τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ἰταλίας, Γερμανίας, Γαλλίας κλπ.

* * *

Μερικοὶ πιστεύουν ὅτι στὶς λίμνες τοῦ δάσους τοῦ Φονταινεμπλὼ ὑπάρχουν κυπρῖνοι, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Φραγκίσκου Α'. Ἀλλ' αὐτὸ ἀπεδείχθη ἀνακριβὲς ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας.

Ὁ Μπαϊάρδ, πάντως, περίφημος ἰχθυολόγος, εἶχε τὴ γνώμη ὅτι οἱ κυπρῖνοι ζοῦν ὡς διακόσια χρόνια.

Στὴν Πετρούπολι τέλος, στὸ παλιὸ αὐτοκρατορικὸ ἰχθυοτροφεῖο, ὑπῆρχαν ἐπὶ Τσάρων μερικὰ ψάρια ἡλικίας 194 χρόνων! Μετὰ τὴν ἐπανάστασι τῶν Μπολσεβίκων, τὰ ψάρια αὐτὰ τά....ἔφαγαν οἱ ἐπαναστάται!...

* * *

Στὰ ἐνδότερα τῆς μεγαλονήσου τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ Βόρνεο ὑπάρχει μιὰ ἄγρια φυλή, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Χαγγοῦ. Οἱ Χαγγοῦ αὐτοὶ κλαῖνε τρία μερόνυχτα τοὺς νεκρούς-των. Κατόπιν τοὺς θάπτουν καὶ ἀφοῦ τοὺς ἀφήσουν ἐπὶ δεκατρία φεγγάρια κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, τοὺς ξεθάβουν καὶ παίρνουν τὸ σκελετό τους, μὲ τὸν ὁποῖο κατασκευάζουν διάφορα χρήσιμα ἀντικείμενα: ποτήρια μὲ τὰ κρανία, καλάθια μὲ τὶς πλευρές, γουλόχερα μὲ τὰ ὀστᾶ τῶν μηρῶν κλπ. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ θεωρεῖται ὡς ἔνδειξις σεβασμοῦ πρὸς τοὺς νεκρούς. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τοὺς νεκροὺς τῶν κακῶν ἀνθρώπων δὲν τοὺς ξεθάβουν καὶ ἑπομένως ἀφήνουν ἥσυχο τὸ σκελετό τους ὑπὸ τὴν γῆν.